

Arrest

nr. 66 143 van 2 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 14 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VINOIS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Liberiaans staatsburger te zijn van gemengde Lofa-Sando-origine. U woonde met uw broer en 2 zussen bij uw tante (Mas.) in New Georgia. Uw moeder had in Margibi een boerderij en woonde daar. Op 22 mei 2010, toen u bij uw moeder op vakantie was, bracht zij u naar de Sande-bush. Pas toen u in de voorbereidingsruimte van de Sande-bush was, werd u door een vrouw, genaamd (Mar.), verteld dat u daar was voor een initiatie. Uw moeder was toen niet meer aanwezig. (Mar.) vertelde u dat u zou besneden worden en dat u zou gedwongen worden tot een huwelijk met een veel oudere man. Ze vertelde ook dat soms meisjes stierven door de initiatie. Na deze uitleg voelde u zich slecht. U zag ook andere meisjes daar die de initiatie reeds achter de rug hadden. U zei tegen (Mar.) dat u bang was en de initiatie niet wou. U smeekte haar u te helpen. Ze besloot daarop u te helpen. 's Nachts kwam ze u halen en hielp u uit de bush te geraken. Hierop ging u naar een vriendin in Monrovia

waar u bijna drie maanden verbleef. Tijdens uw verblijf daar kwamen uw moeder en tante u zoeken maar uw vriendin zei dat u er niet was. Uw moeder dreigde er toen mee u te zullen vermoorden. Hierna verliet u Liberia voor België, waar u op 20 augustus 2010 asiel vroeg.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u door uw moeder werd gedwongen u te laten initiëren in de Sande-bush en dat u daar werd voorbereid met het oog op uw besnijdenis. U legde immers enkele onaannemelijke verklaringen af met betrekking tot uw dreigende besnijdenis, die de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen totaal ondermijnen. Zo verklaarde u dat u zou besneden worden door een mannelijke Soweï (zie gehoor CGVS, p.6). U werd aan deze man voorgesteld door uw moeder en verklaart dat het voor u een man zou geweest zijn die u zou besnijden (zie gehoor CGVS, p.6). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt echter dat enkel vrouwelijke Soweï's meisjes besnijden in de Sande-bush. Het is niet aannemelijk dat de voorbereidster van de Sande-bush u alle uitleg zou gegeven hebben over de details van de initiatie (zie gehoor CGVS, p.4), maar nagelaten zou hebben te zeggen wie de Soweï is. Bovendien verklaarde u enerzijds dat uw moeder u wel voorstelde aan de Soweï van het dorp op de eerste dag dat u bij haar was (zie gehoor CGVS, p.6), maar zei u anderzijds dat uw moeder u niets zei over uw nakende besnijdenis omdat ze dacht dat u dan niet zou willen meegaan (zie gehoor CGVS, p.4). U verklaarde ook dat u met uw moeder nooit over uw besnijdenis gepraat had (zie gehoor CGVS, p.4, 5) maar anderzijds stelde u wel dat uw moeder u ooit had gezegd dat geïnitieerd worden 'vrouw worden' is (zie gehoor CGVS, p.6) waaruit blijkt dat het toch wel besproken zou zijn. Ook met uw vader zou u er duidelijk over gesproken hebben aangezien u er blijkbaar van op de hoogte bent dat het in zijn cultuur niet gebeurde en aangezien hij blijkbaar zei dat het niet goed was en hij het niet wou voor zijn kinderen (zie gehoor CGVS, p.6). Al deze vaststellingen tonen aan dat het onderwerp bespreekbaar was in uw familie, hoewel u het tegengestelde laat uitschijnen.

Ook uw bewering dat de meeste meisjes die geïnitieerd worden in de Sande-bush 19 jaar en ouder zijn (zie gehoor CGVS, p.4), is trouwens totaal in strijd met de informatie waarover het CGVS beschikt. Hieruit blijkt immers het tegenovergestelde, namelijk dat de meeste meisjes minder dan 19 jaar zijn, tussen 6 en 18 jaar. Aangezien u verklaarde de meisjes die reeds geïnitieerd waren gezien te hebben in de Sande-bush, mocht van u verwacht worden dat u beter op de hoogte zou zijn van het leeftijdsprofiel. Het feit dat u ook hier de bal mislaat, tast uw geloofwaardigheid verder aan. Dit wordt nog versterkt door uw verklaringen betreffende de uitleg die u zou gekregen hebben van de voorbereidster in de Sande-bush. Het is niet aannemelijk dat zij u zou gezegd hebben dat meisjes sterven omwille van de besnijdenis, noch dat meisjes na de initiatie gedwongen worden vroegtijdig met veel oudere mannen te huwen (zie gehoor CGVS, p.4). Vooreerst blijkt immers uit de informatie (zie kopie in uw administratief dossier) dat meisjes van tevoren niet worden geïnformeerd over wat ze te wachten staat bij de initiatie, maar bovendien is het wel heel merkwaardig dat deze voorbereidster u dan ook meteen helpt te ontkomen omdat u verklaart de besnijdenis niet te willen ondergaan omdat u bang bent, wat toch verwacht mag worden na zo'n uitleg. Indien het werkelijk de gewoonte zou zijn een dergelijke uitleg te geven aan meisjes die op het punt staan geïnitieerd te worden, mag toch verondersteld worden dat de voorbereidster niet snel onder de indruk zou zijn indien een meisje meldt dat ze angstig is en de besnijdenis wil ontvluchten, laat staan dat de voorbereidster haar hierbij zou helpen. Het is dan ook niet aannemelijk dat een voorbereidster uit de Sande-bush een meisje zou helpen vluchten louter omdat ze meldt dat ze bang is en weg wil (zie gehoor CGVS, p.4). Al deze elementen tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw nakende gedwongen initiatie grondig aan, waardoor ook geen geloof meer kan worden gehecht aan uw verklaringen betreffende de problemen die u zou gekend hebben na uw vlucht uit de Sande-bush.

Hierbij kan ook nog worden opgemerkt dat tijdens het gehoor voor het CGVS meermaals gepeild werd naar wat de gevolgen voor u zouden zijn, nu u de bush was ontvlucht en nu uw initiatie weigerde (zie gehoor CGVS, p.5). U verklaarde hierop tweemaal enkel dat uw moeder wou dat u zich zou laten initiëren (zie gehoor CGVS, p.5). Pas wanneer de protection officer van het CGVS u erop attent maakte dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken gezegd had dat men u dreigde te vermoorden in Liberia (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ op 2/9/2010, p.2), beaamde u dit. Het is echter niet aannemelijk dat u dit niet spontaan zou vermelden indien deze feiten zich werkelijk hadden voorgedaan, gezien de ernst ervan.

Tenslotte kunnen nog enkele elementen worden aangehaald die uw algemene geloofwaardigheid verder aantasten. Zo verklaarde u voor de DVZ duidelijk dat u wel over een paspoort beschikte maar u voegde eraan toe dat u dit in Liberia liet (zie verklaring DVZ, nr.21). Voor het CGVS verklaarde u echter geen

eigen paspoort te hebben in Liberia (zie gehoor CGVS, p.3). Wanneer u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, zegt u dat u op de DVZ enkel 'nee' zei, wanneer u gevraagd werd of u een paspoort in Liberia had (zie gehoor CGVS, p.3). Uit het verslag van DVZ blijkt echter dat u zelfs specificeerde dat u uw paspoort in Liberia achterliet, waardoor een verwarring tussen 'ja' of 'nee' wordt uitgesloten. Tenslotte verklaarde u ook nog dat u bij uw aankomst in België uw paspoort niet zelf hoefde te tonen en geen vragen hoefde te beantwoorden op de luchthaven. U verklaart zelfs nooit de documenten te hebben vastgehouden waarmee u reisde (zie gehoor CGVS, p.3). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat elke persoon die van buiten de Schengenzone België binnenkomt langs de luchthaven van Brussel-Nationaal een persoonlijke controle dient te ondergaan en daarbij persoonlijk zijn documenten dient voor te leggen. Ook hier zijn uw verklaringen dus opnieuw niet geloofwaardig.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

De documenten die u in het kader van uw asielaanvraag voorlegde wijzigen bovenstaande motivering niet. Wat betreft de documenten in verband met afspraken en toelatingen voor (medische) onderzoeken kan worden opgemerkt dat deze op zich niet van belang zijn voor uw asielaanvraag. Hetzelfde geldt voor de enveloppe van DHL waarmee uw documenten zouden zijn opgestuurd vanuit Liberia. Wat betreft de attesten aangaande besnijdenis dient te worden opgemerkt dat u twee tegenstrijdige attesten voorlegt. Enerzijds wordt gesteld (attest dd.1/12/2010) dat u een besnijdenis type 2 heeft ondergaan, anderzijds (attest dd.20/1/2011) wordt gesteld dat u geen besnijdenis hebt ondergaan. Bijgevolg kan geen rekening gehouden worden met deze attesten. In bovenstaande motivering wordt dan ook niet uitgegaan van de ene of andere mogelijkheid. Ook uw lidkaart en het attest van GAMS-Belgique wijzigt niets aan bovenstaande argumentatie. Uw activiteiten voor deze organisatie bewijzen immers uw problemen met betrekking tot FGM in Liberia niet. Wat betreft uw geboorteakte, lidkaart van de United Methodist Church en schoolkaart kan opgemerkt worden dat deze enkel identiteitsgegevens van u bevatten die hierboven niet werden betwijfeld. Wat betreft het document van de Sande Zoe en Elder chief of the Town (dd.25/5/2010) kan worden vastgesteld dat u tijdens het gehoor voor het CGVS inderdaad verwees naar Mundiama Mongar (of fonetisch door u uitgesproken als Mundinga Monda) (zie gehoor CGVS, p. 6) als zijnde de Sowe van het dorp. U verklaarde echter dat dit een man was, wat gezien de informatie waar reeds naar werd verwezen hierboven, niet mogelijk is. Wat betreft het document van de National Traditional Council (dd. 26/5/2010) kan worden opgemerkt dat dit werd ondertekend door ene Edwin Walter, director for Culture Affairs. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie in uw dossier) blijkt echter dat de naam van deze persoon Edward Walker II is, wat het merkwaardig maakt dat deze man zijn handtekening zou zetten bij een naam die de zijne niet is (ook als die er misschien een beetje op lijkt). Uit dit alles blijkt dat geen geloof kan gehecht worden aan de authenticiteit van deze twee documenten, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen alleen maar verder ondermijnt.

Wat betreft de opmerkingen van u en uw advocaat betreffende het gehoor op het CGVS, namelijk dat u gedwongen werd tot het gehoor terwijl voorafgaand aan het gehoor door uw advocaat gemeld was dat u niet in staat zou zijn op het gehoor aanwezig te zijn en eraan mee te werken, dient te worden vastgesteld dat u daar op het moment van het gehoor zelf duidelijk anders over dacht. U werd door de protection officer immers geconfronteerd met het bericht van uw advocaat betreffende uw afwezigheid maar u verklaarde zelf getracht te hebben uw advocaat alsnog op de hoogte te brengen van uw aanwezigheid op het gehoor (zie gehoor CGVS, p.2), wat u niet gelukt is. Bezwaarlijk kan de mank lopende communicatie tussen u en uw advocaat hier het CGVS aangewreven worden. U zelf verklaarde trouwens niet dat ziekte (of psychische zwakte) de aanleiding was voor het niet kunnen aanwezig zijn op het gehoor maar een gelijktijdige afspraak met een psychiater (zie gehoor CGVS, p.2), waarvan u zelf verklaarde dat u dus moest kiezen en gekozen had op het CGVS aanwezig te zullen zijn. U had deze keuze blijkbaar al eerder gemaakt aangezien u uw afspraak met de psychiater duidelijk reeds enige tijd had gewijzigd (zie gehoor CGVS, p.2). U verklaarde hierop dat de protection officer u niet voor de volle 100% zou zien maar dat u uw best zou doen. Ook wanneer u daarop gevraagd werd of u zich OK voelde om het gehoor te doen, zei u opnieuw dat u uw best zou doen. U kreeg meermaals de kans om te verklaren dat u het gehoor wou uitstellen. Uitgezonderd op het einde van het gehoor, wanneer de protection officer trouwens besloot het gehoor te beëindigen, werd nergens tijdens een gehoor vastgesteld dat u niet in staat zou zijn geweest het gehoor verder te zetten. Verder dient te worden opgemerkt dat uw advocaat stelde (medische) attesten te bezorgen waaruit zou moeten blijken dat u niet in staat was op 13/1/2011 het gehoor af te leggen. Nergens in de door u neergelegde attesten wordt hiervan echter melding gemaakt. Bovendien werd dit niet vastgesteld tijdens het gehoor zelf. Eén attest (dd.7/1/2011) vermeldt dat u symptomen van PTSD vertoont en psychologisch moet opgevolgd worden.

Bovendien stelt het document dat de psycholoog de indruk heeft dat u bepaalde aspecten van de realiteit niet kan bevatten. Uit het verslag van het gehoor op het CGVS blijkt echter dat dit niet het geval was voor de gestelde vragen. U legde immers duidelijke verklaringen af en maakte alvast geen verwarde indruk bij het beantwoorden van de vragen. De door u afgelegde verklaringen waren trouwens consistent met de door u neergelegde documenten betreffende uw beweerde problemen, maar waarvan de authenticiteit hierboven wel betwijfeld wordt. De vraag van uw advocaat om een nieuw gehoor te organiseren waarop zij wel aanwezig kan zijn, is bijgevolg ongegrond.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

In het dossier bevinden zich een aantal medische attesten. Blijkens het medisch attest van 1 december 2010, opgesteld door Dr. F.B., heeft verzoekster in het verleden een besnijdenis van het 'type 2' ondergaan on ondervindt zij hiervan een aantal gevolgen. Dit medisch attest toont tevens op grafische wijze de besnijdenis aan zodat aangenomen dient te worden dat de dokter deze besnijdenis visueel vaststelde.

Verzoekster ontkent echter een besnijdenis te hebben ondergaan zodat zij via het team dat haar psychologisch bijstaat op 6 januari 2011 werd doorgestuurd naar een dokter. Volgens het medische attest van 20 januari 2011 dat naderhand werd opgesteld door Dr. M.L. vertoont verzoekster geen enkel spoor van een besnijdenis of genitale verminking (administratief dossier, stuk 14: documenten).

De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing met de twee attesten inzake de vraag of verzoekster al dan niet is besneden, omwille van hun tegenstrijdige inhoud, geen rekening te houden en gaat in de bestreden motivering niet uit van de ene of de andere mogelijkheid.

Verzoekster draagt in principe de verantwoordelijkheid voor de door haar bijgebrachte stukken. Verzoekster brengt evenmin enig begin van bewijs bij van klacht ten aanzien van één van de geneesheren die haar onderzochten hoewel zich de vraag aandient naar een beroepsfout gelet op de tegenstrijdige feitelijke visuele vaststellingen inzake het feit of verzoekster al dan niet een besnijdenis van het 'type 2' heeft ondergaan.

Daargelaten de bevinding dat verzoekster verklaringen heeft afgelegd die strijden met de landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht, dient te worden vastgesteld dat verzoeksters vrees voor besnijdenis de kern betreft van haar asielrelaas. Vermits op grond van de stukken van het dossier niet kan worden nagegaan of de inhoud van het medische attest van 1 december 2010, dan wel de inhoud van het medische attest van 20 januari 2011, correct is en de Raad ter zake de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad *in casu* aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 10 mei 2011 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter,

dhr. R. SANEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN

W. MULS